

Νεοπαγανιστικές απάτες

Απάντηση στις συκοφαντίες τού
Νεοπαγανισμού

Ορθόδοξη Ομάδα Δογματικής Έρευνας

Διωγοί

Η αλήθεια για την Υπατία // Προτεσταντικές συκοφαντίες κατά τού Αγίου Κυρίλλου // Πώς οι ειδωλολάτρες κατέστρεψαν και τη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας τον 3ο αιώνα μ.Χ. // Η αλήθεια για τη βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας

Η αλήθεια για την Υπατία

2ο μέρος: Η αθωότητα τού Αγίου Κυρίλλου

Οι συκοφάντες τού Παγανισμού όσο κι αν κατηγορούν τον άγιο Κύριλλο για την ΠΟΛΙΤΙΚΗ δολοφονία τής ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΣ ΠΡΟΣΥΛΗΤΗΣ Υπατίας, δεν έχουν το παραμικρό στοιχείο εναντίον του. Και όχι μόνο αυτό, αλλά τα ίδια τα γεγονότα ΤΟΥΣ ΔΙΑΨΕΥΔΟΥΝ.

Ο εθνικός Δαμάσκιος (περ. 480-550 μ.Χ.) συνέγραψε τα έργα του έναν αιώνα περίπου μετά τη δολοφονία της λαμπρής εθνικής φιλοσόφου Υπατίας (415 μ.Χ.). Παραταύτα προσπαθεί να αποδώσει ατεκμηρίωτα το θάνατό της σε μια ... κρυφή ζήλια εκ μέρους του αγίου Κυρίλλου (Σουΐδας Υ 166). Στις πληροφορίες του Δαμασκίου βασίστηκε και ο μεταγενέστερος χρονικογράφος Ιωάννης Μαλαλας.

Δεν θα μπορούσε ο Κύριλλος να έχει πραγματικά συμφέροντα από τη δολοφονία της Υπατίας. Εκείνη δεν ήταν υπέρμαχος της αρχαίας λατρείας και δεν του εναντιωνόταν. Μάλιστα είχε πολλούς χριστιανούς μαθητές, όπως ήταν και ο επίσκοπος Συνέσιος ο Κυρηναίος. Λέγεται πως του είχε γράψει κάποτε «ποθώ γάρ χριστιανή αποθανείν» (π. Γ. Μεταλληνού, ΠΑΓΑΝΙΣΤΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ή ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΙΑ; εκδ. Αρμός 2003). Λέγεται ότι ήταν πολιτική σύμβουλος του έπαρχου Ορέστη, πράγμα που θα μπορούσε να προκαλέσει μίσος εκ μέρους του Κυρίλλου. Όμως εκείνος δεν θα πετύχαινε τίποτε με το θάνατό της, παρά μόνο την εξαγρίωση του Ορέστη. Αλήθεια είναι ότι ο Κύριλλος είχε κάποια ισχύ, αλλά δεν ήταν υπεράνω νόμων. Ακόμη και όσοι απορρίπτουν την αγιότητα του Κυρίλλου, θα έπρεπε να παραδεχτούν πως αποκλείεται εκείνος να ήταν τόσο ηλίθιος ώστε να κινδυνεύσει μάταια να σπιλώσει τη φήμη του ή και να τιμωρηθεί ακόμα.

Η Υπατία δολοφονήθηκε από κάποιους φανατισμένους Αλεξανδρείς οι οποίοι την θεωρούσαν υπεύθυνη για την αντιπαλότητα μεταξύ Κυρίλλου

και Ορέστη (Σωκράτους, Εκκλησιαστική Ιστορία Ζ' 15 και Ιωάννη Νικίου, Χρονικόν 84. 87-103). Έτσι οι δράστες ΔΕΝ ήταν το υπό τις διαταγές του πατριάρχη Αλεξανδρείας ειδικό σώμα των «παραβαλάνων». Εξάλλου, οι κάτοικοι της Αλεξανδρείας ήταν διαβόητοι ταραχοποιοί (Σωκράτους Εκκλησιαστική Ιστορία Ζ' 7 και Κυρίλλου Ομιλία εις το Πάσχα, 419). Μια σύγχρονη πηγή, ο Σωκράτης ο Σχολαστικός (περ. 380-450 μ.Χ.) αναφέρει πως ο φόνος της Υπατίας έγινε με πρωτοβουλία κάποιου αναγνώστη ονόματι Πέτρος, κι όχι του αγίου Κυρίλλου. Σε αυτό συμφωνεί και ο τρομερά φανατισμένος Ιωάννης ο Νίκιος (τέλη 7ου αιώνα). Εδώ αξίζει να σημειωθεί ότι στη Αλεξανδρινή Εκκλησία, οι αναγνώστες δεν ήταν ιερωμένοι κι όχι απαραίτητα βαπτισμένοι Χριστιανοί (Σωκράτους, Εκκλησιαστική Ιστορία Ε' 22).

Ίσως κάποιοι πουν πως ο Σωκράτης αντιφάσκει με τον εαυτό του, διότι γράφει ότι ο θάνατος της Υπατίας «ου μικρόν μώνον Κυρίλλω και τη Αλεξανδρέων εκκλησία ειργάσατο». Μα η δήλωση αυτή δεν εννοεί ότι ο Κύριλλος ήταν υπεύθυνος. Απλά ο Κύριλλος ντροπιάστηκε εξαιτίας της εγκληματικότητας ενός τμήματος του ποιμνίου του.

Φυσικά ο Σωκράτης δεν μεροληπεί καθόλου υπέρ του Κυρίλλου όταν τον αθώνει, καθώς δεν διστάζει αλλού να επισημάνει τα σφάλματά του. Μάλιστα είχε φθάσει στο σημείο να τον κατηγορήσει για αφροσύνη επειδή ο Κύριλλος τιμούσε ως μάρτυρα το φανατικό μοναχό Αμμώνιο που θανατώθηκε αφού επιτέθηκε στον Ορέστη (Σωκράτους, Εκκλησιαστική Ιστορία Ζ' 14). Θεωρείται μάλιστα ότι άνηκε στην αίρεση των Νοβατιανών, λόγω της συμπάθειας που δείχνει προς εκείνους στο έργο του. Κι ως γνωστόν, ο Κύριλλος τους φέρθηκε εχθρικά (Σωκράτους, Εκκλησιαστική Ιστορία Ζ' 7).

Επιπλέον, εφόσον όλοι γνώριζαν την ενοχή του Πέτρου, ίσως θα μπορούσαμε να υποθέσουμε πως εκείνος δεν γλύτωσε την τιμωρία. Ο φόνος ήταν ποινικό αδίκημα, σύμφωνα με τους ισχύοντες νόμους. Ο άγιος Κύριλλος δεν εναντιώθηκε στην τιμωρία του Πέτρου (πράγμα που θα μπορούσε να κάνει, δεδομένου του παρορμητικού χαρακτήρα του και των αυθαιρεσιών που συνήθιζε να κάνει). Και θα ήταν ανόητο να νομίζαμε ότι ο Κύριλλος είχε περισσότερη εξουσία από τον «αντίπαλό» του έπαρχο Ορέστη. Ας μην ξεχνάμε ότι ο Κύριλλος δεν μπορούσε να σώσει τον μοναχό Αμμώνιο από την τιμωρία, αν και εκδήλωσε ξεκάθαρα τις αντηρήσεις του.

Τα στοιχεία που διαθέτουμε δεν υποστηρίζουν την ασήρικτη εικασία ότι ο άγιος Κύριλλος ήταν ηθικός αυτουργός του φόνου της Υπατίας. Το βέβαιο πάντως είναι ότι η φρικτή δολοφονία της Υπατίας είναι αναμφίβολα αντίθετη με το πνεύμα του Χριστιανισμού και καταδικαστέα από την Εκκλησία. Οφείλουμε να έχουμε πάντα υπόψιν ότι ένας άγιος δεν γεννιέται, αλλά γίνεται. Έτσι ο Κύριλλος, ακόμη κι αν είχε ένα μερίδιο ευθύνης για το θάνατο της Υπατίας, έγινε άγιος μετέπειτα στην πορεία. Πολλοί άγιοι ήταν ακόμη κι εγκληματίες προτού αποκηρύξουν την αμαρτωλή τους ζωή και αφιερωθούν στον Θεό.

Δημιουργία αρχείου: 5-6-2004.

Τελευταία ενημέρωση: 27-11-2009.

